

[Indenrigsministeren]

tede spørgsmål, har landsforeningen henstillet, at en eventuel ændring afventer færdiggørelse af arbejdet i dette udvalg. Landsforeningen har i øvrigt kunnet tiltræde lovforslaget. Uanset landsforeningens nævnte indvending har jeg fundet det nødvendigt allerede på nuværende tidspunkt at søge tilvejebragt hjemmel til, at stedfortræderen indkaldes f. eks. i tilfælde af et medlems forretningsrejse af mindst 1 måneds varighed.

Efter lovforslaget skal der endvidere ud over sædvanligt diætbeløb ydes personer, der som følge af deltagelse i kommunalpolitisk arbejde lider indtægtstab på grund af fravær fra deres arbejdsplads, erstatning herfor, dog inden for et nærmere fastsat maksimum. Efter de gældende regler kan der kun ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, såfremt tabet overstiger det fastsatte diætbeløb. Forslaget tilsigter at udjævne den forskel, der i dag består med hensyn til vederlag til de kommunalpolitikere, der lider indtægtstab ved deltagelse i møder m. v., og dem, der ikke har et sådant tab.

Jeg vil i denne forbindelse gerne gøre nogle bemærkninger til de udtalelser, der fra tid til anden fremkommer om den fortrinnsstilling i økonomisk henseende, offentligt ansatte menes at have med hensyn til deltagelse i det kommunalpolitiske arbejde. Forholdet er det, at offentligt ansatte, der alene oppebærer diæter – når 30 dages tjenestefrihed er opbrugt – skal lide afkorting i deres løn med et beløb, der for tjenestefrihed indtil 4 timer den enkelte dag udgør $\frac{1}{60}$ og for tjenestefrihed ud over 4 timer den enkelte dag $\frac{1}{30}$ af månedslønnen. Såfremt de pågældende oppebærer et egentligt honorar, f. eks. som udvalgsformand, skal der umiddelbart ske afkorting i lønnen som før nævnt. Der er således ikke – som man undertiden kan få indtryk af gennem de forskellige indlæg om problemet – tale om, at de offentligt ansatte ubeskåret kan oppebære deres normale løn ved siden af diæter og honorarer.

Herudover foreslås det – efter henstilling fra folketingets ombudsmand – at der tilvejebringes en helt klar hjemmel for den af kommunernes lønningsnævn udøvede normeringskontrol med kommunalt ansat personale. Der er her tale om et forslag af redaktionel karakter.

Endelig foreslås lov nr. 283 af 7. juni 1972 om revision af den kommunale inddeling i

Københavns amtsrådsreds og lov nr. 229 af 20. december 1929 om ordning og delvis ophævelse af det kommunale pligtarbejde ophævet af ordensmæssige grunde.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, har Amtsrådsforeningen i Danmark henstillet, at reglerne for udbetaling af funktionsvederlag til viceborgmestre ændres.

Idet jeg i øvrigt henviser til det foreliggende lovforslag og de dertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om kliniske tandteknikere.
(Lovforslag nr. L 130).

Med dette lovforslag er der mulighed for at løse et problem, som med jævne mellemrum har været rejst i snart 100 år, nemlig problemet omkring de praktiserende tandteknikers virksomhedsudøvelse.

Efter den gældende retstilstand kan alle og enhver – uden at der stilles krav om forudgående uddannelse – udøve virksomhed som praktiserende tandtekniker, dvs. forarbejde og indsætte aftagelige tandproteser. Denne virksomhed foregår i konkurrence med tandlægerne, for hvem der imidlertid gælder særlige uddannelseskra og regler om autorisation, og det er derfor ikke mærkeligt, at spørgsmålet i tidens løb har givet anledning til mange problemer.

Sagen er senest behandlet af et udvalg, der afgav betænkning i 1976. I betænkningen foreslås dels etablering af en offentlig uddannelse af kliniske tandteknikere – som de praktiserende tandteknikere foreslås benævnt for at understrege det forhold, at de arbejder klinisk, dvs. direkte med patienterne – dels at der indføres en offentlig autorisationsordning for denne personalegruppe.

Undervisningsministeriet er nu gået ind for at etablere en offentlig uddannelse af kliniske tandteknikere, og som en naturlig konsekvens heraf finder jeg det herefter rigtigt, at der også indføres en autorisationsordning, der forbeholder dette personale – og tandlægerne – adgang til at udføre klinisk tandteknisk virksomhed. En situation, hvor også andre kan udøve denne virksomhed, vil efter